

Silber

Het tweede boek der dromen

Silber

Het tweede boek der dromen

Kerstin Gier

Blossom
BOOKS

Twitter mee: #SilberNL

NUR 284/GGP111401

© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIV Kerstin Gier

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2014. All rights reserved

Oorspronkelijke titel: *Silber. Dream on*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Marlies Visser

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

*Voor Leonie.
Ik ben zo trots op je.*

'If you can dream it, you can do it.'

Walt Disney

1.

Charles had het me niet al te moeilijk gemaakt om zijn deur te vinden: er stond een levensgrote foto op van hemzelf in hagelwitte jas, met op het borstzakje de tekst: *Charles Spencer, tandarts*, en daaronder: *De beste die er voor uw tanden te vinden is*.

Waar ik alleen niet op had gerekend, was dat de foto begon te zingen zodra ik de deurknop aanraakte.

'*Working hard to keep teeth clean!*' schalde het portret uit volle borst en met een fraaie tenorstem op de melodie van *Twinkle, Twinkle Little Star*.

Geschrokken keek ik de gang in. Jemig, kon het misschien ook wat zachter? Ik had toch al de hele tijd het gevoel dat ik bekeken werd. En dat terwijl er behalve foto-Charles en ikzelf geen mens te zien was – alleen deuren voor zo ver het oog reikte. Mijn eigen deur was vlak om de hoek, en eigenlijk wilde ik niets liever dan deze hele onderneming afkappen en gauw teruglopen. Mijn geweten deed me bijna de das om. Eigenlijk was dit net zoiets als in iemands geheime dagboek lezen, maar dan nog veel erger. Bovendien had ik hiervoor een diefstal moeten plegen, al

kon je erover twisten of dat echt zo immoreel was als het klonk. Uit juridisch oogpunt was het natuurlijk diefstal, maar de met bont gevoerde pet met oorkleppen van Charles die ik achterover had gedrukt, stond vrijwel niemand. De meeste mensen zagen er met zo'n ding op uit als een onderbelicht schaap, en Charles was daarop geen uitzondering, dus feitelijk had ik hem een dienst bewezen. Hopelijk kwam er alleen niet net iemand mijn kamer in, die me dan meteen met die stomme pet op in bed zou zien liggen. Dat was namelijk precies wat ik op dit moment deed: in bed liggen en slapen. Met een gejatte bontmuts op mijn kop. En helaas droomde ik niks leuks, maar bespioneerde ik iemand in zijn droom. Iemand die misschien wel op het punt stond om Lottie ('s werelds beste idiote-kapsels-vlechtster, koekjesbakster, hondenfluisteraarster en meisjeshartentroosteres) het hart te breken. En aangezien niemand ter wereld een groter hart had dan Lottie (officieel overigens ons kindermeisje) mocht dat absoluut niet gebeuren. En dus heiligde het doel in dit geval de middelen. Eh... toch?

Ik zuchtte. Waarom moest alles ook altijd zo ingewikkeld zijn?

'Ik doe het niet voor mezelf, ik doe het voor Lottie,' zei ik halfluid, en alleen voor het geval ik inderdaad een onzichtbare toehoorder had. Toen haalde ik diep adem en drukte de klink omlaag.

'Tuttut, niet zo slordig!' Foto-Charles stak zijn wijsvinger omhoog en begon alweer te zingen. '*Working hard to keep teeth clean, front and back and...*'

'Eh... *in between?*' fluisterde ik verlegen.

'Heel goed! Al klinkt het veel mooier als je het zingt.' Terwijl de deur openzwaaide, jubelde Charles vrolijk verder: '*When I brush for quite a while, I will have a happy smile!*'

'Ik snap echt niet wat Lottie zo leuk aan je vindt,' mompelde ik terwijl

ik naar binnen sloop, maar pas nadat ik een laatste blik in de gang achter me had geworpen.

Nog altijd niemand te zien.

Achter de deur lag gelukkig geen tandartspraktijk op me te wachten, maar een zonnig golfterrein. En Charles, deze keer in 3D, die in geruite broek met een golfclub zwaaide. Ik was vreselijk opgelucht dat ik niet in een onfatsoenlijke droom was beland (onderzoek wijst uit dat meer dan 35 procent van alle menselijke dromen over seks gaat) en paste snel mijn kleding aan de omstandigheden aan: poloshirt, linnen broek, golfschoenen en – omdat ik het niet kon laten – een bijpassende pet. Zo nonchalant mogelijk slenterde ik dichterbij. De deur naar de gang had ik zachtjes achter me dichtgedaan; die stond nu als een vreemd aan-doend kunstwerk plompverloren op het kortgemaaide gras.

Na de landing rolde Charles' bal met een elegant boogje netjes het gat in, en Charles' golfpartner, een man van ongeveer zijn leeftijd met opvallend mooie tanden, vloekte zachtjes.

'Nou, wat zeg je daarvan!' Charles draaide zich met een triomfante-lijk lachje rond zijn lippen naar hem om. Toen ontdekte hij mij, en zijn grijns werd nog breder. 'O, hallo, kleine Liv. Zag je dat? Dat was een hole-in-one. En daarmee heb ik ons wedstrijdje dik gewonnen.'

'Eh... ja, heel mooi,' zei ik instemmend.

'Ja, vind je niet?' Charles lachte hikkend en legde een arm om mijn schouder. 'Mag ik je mijn golfpartner voorstellen? De man die daar zo nijdig staat te kijken, is mijn oude studievriend Antony. Maar maak je geen zorgen, er is niets met hem aan de hand. Hij is het alleen niet gewend om van me te verliezen.'

'Zeker niet.' Antony gaf me een hand. 'Ik ben zo'n vriend die overal beter in is: ik haalde altijd hogere cijfers, rijd in een mooiere auto,

heb een succesvollere praktijk en weet altijd de knapste vriendin aan de haak te slaan.' Hij lachte. 'En in tegenstelling tot Charles heb ik al mijn haar nog.'

Aha, dus dit was zo'n soort droom. Nu speet het me nog meer om hem te moeten verstoren.

Terwijl Antony met vijf vingers door zijn volle haardos streek, verdween de triomfantelijke uitdrukking van Charles' gezicht. 'Het schijnt dat sommige vrouwen kale mannen juist erg aantrekkelijk vinden,' mompelde hij.

'Ja, tuurlijk!' zei ik snel. 'Lottie bijvoorbeeld.'

En mijn moeder. Die was tenslotte verliefd op Charles' kaalhoofdige broer Ernest. Al was dat vermoedelijk niet vanwege, maar ondanks zijn kaalheid.

'Wie is Lottie?' informeerde Antony, en ik was minstens zo benieuwd naar het antwoord als hij.

Nu zou blijken of Charles serieuze bedoelingen met Lottie had.

In elk geval glimlachte hij weer toen hij haar naam uitsprak. 'Lottie wordt... Wat is dat?'

Hij werd onderbroken door een hoge toon, die plotseling over het golfterrein klonk.

Uitgerend nu. 'Voor de wekker lijkt het me nog veel te vroeg,' mompelde ik, en toen Antony daaraan toevoegde: 'Ik vind het eerder als een brandalarm klinken,' draaide ik me lichtelijk in paniek om naar de deur.

Als Charles nu wakker werd, zou de hele droom uit elkaar spatten en ik zou in een afgrond storten; een erg onaangename ervaring, die ik liever niet nog eens meemaakte. Terwijl de hoge toon steeds verder aanzwol en er in de blauwe lucht al scheuren verschenen, sprintte ik terug naar de deur en greep naar de deurklink, precies op het moment dat de

bodem onder mijn voeten begon te verdwijnen. Met één grote stap wist ik over de drempel de gang in te springen en snel trok ik de deur achter me dicht.

Gered. Mijn missie was echter overduidelijk mislukt. Over Charles' gevoelens voor Lottie was ik niet veel wijzer dan eerst. Al had hij wel geglimlacht toen hij haar naam zei.

Foto-Charles begon opnieuw zijn tandenpoetsliedje te zingen.

'Ach, hou toch je kop,' beet ik hem toe, en Charles zweeg beledigd.

Toen hoorde ik het, midden in de plotselinge stilte: een bekend onheilspellend geritsel, op een paar meter bij me vandaan. Hoewel er niemand te zien was en een nuchtere stem in mijn hoofd zei dat dit allemaal maar een droom was, kon ik toch niet verhinderen dat er angst in me opborrelde, net zo onheilspellend als het geritsel. Zonder precies te weten wat ik deed en voor wie ik wegliep, begon ik opnieuw te rennen.